

Arrest

nr. 128 029 van 8 augustus 2014
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 24 maart 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 10 februari 2014 van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en voor Maatschappelijke Integratie tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20 met bevel).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 1 april 2014 met referthenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 juni 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 juli 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. MATROYE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, geboren te Accra op (...) 1991.

Op 7 augustus 2013 diende verzoekster een aanvraag om machtiging tot verblijf in, in toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet).

Op 20 augustus 2013 diende verzoekster tevens een aanvraag in voor het verkrijgen van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie, meer bepaald als bloedverwant in de neergaande lijn.

Op 26 november 2013 nam de gemachtigde van de burgemeester van Gent een beslissing, houdende de weigering van het verblijf van meer dan drie maanden, zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Op 10 februari 2014 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing, houdende de weigering van het verblijf van meer dan drie maanden, met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Dit is thans de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 20.08.2013 werd ingediend door:

[...]

om de volgende reden geweigerd:

Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene heeft de bloedverwantschap in neergaande lijn ten opzichte van de referentiepersoon onvoldoende aangetoond.

Krachtens artikel 27 van het wetboek van internationaal privaatrecht moet een buitenlandse akte, om erkend te worden, voldoen aan de voorwaarden die volgens het recht van de Staat waar zij is opgesteld, nodig zijn voor haar echtheid. Haar rechtsgeldigheid moet worden vastgesteld overeenkomstig het op haar toepasselijke recht.

Betrokkene legt ter staving van de verwantschap met de referentiepersoon een geboorteakte voor waaruit blijkt dat de geboorteakte laattijdig geregistreerd werd. De in Ghana opgestelde ‘certified copy of entry in register of birth’ werd opgesteld op 10.07.2012, 21 jaar na de geboorte van betrokkene. Bovendien werd dit document opgesteld op basis van loutere verklaringen.

Een laattijdige geboorteregistratie, louter gebaseerd op verklaringen, voldoet niet aan de voorwaarden van artikel 27 van het wetboek van internationaal privaatrecht.

Bijgevolg kan de authenticiteit en de inhoud van de voorgelegde geboorteakte niet worden erkend. Zodoende wordt de verwantschap met de referentiepersoon onvoldoende bewezen.

Het recht op verblijf geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.”

Op 17 februari 2014 verklaarde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding verzoeksters aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk.

Op 17 februari 2014 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding tevens een beslissing, houdende een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

2. Onderzoek van het beroep

In haar eerste middel voert verzoekster de schending aan van artikel 27 van het Wetboek van internationaal privaatrecht (hierna verkort het WIPR), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de motiverings- en de zorgvuldigheidsverplichting en van de rechten van verdediging. Zij voert eveneens een manifeste beoordelingsfout aan.

Zij licht haar eerste middel toe als volgt:

“Artikel 2 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat dit

impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen. Terwijl artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Daarbij moet volgens dit zelfde artikel de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat deze pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing¹.

Dat dient te worden opgemerkt dat de motivatie in de bestreden beslissing evenwel niet afdoende is. Zo wordt verzoeksters verblijf op het Belgische grondgebied geweigerd enkel en alleen omdat verzoekster een geboorteakte heeft voorgelegd welke laattijdig werd geregistreerd en enkel en alleen gebaseerd is op louter de verklaringen.

Dat de zorgvuldigheidsverplichting, de motiveringsplicht en verzoeksters rechten van verdediging door verweerder ernstig wordt geschonden, daar verzoekster in de onmogelijkheid verkeerde op een afdoende manier haar verweer/argumenten te formuleren.

1 MAST A., e.a., "Overzicht van het Belgische administratief recht", Kluwer, Brussel, 2002, p. 692-694.

Dat dient te worden opgemerkt dat een beslissing, met dermate gevolgen voor verzoekster, uitsluitend gebaseerd op het feit dat deze laattijdig geregistreerd zou zijn en enkel gebaseerd is op verklaringen geen afdoende gemotiveerde beslissing kan uitmaken en zelfs onrechtmatig/onwettig is.

Dat in elk geval sprake is van een manifeste beoordelingsfout door verweerder.

2.

Dat door verweerder geenszins een voorafgaandelijk onderzoek werd ingesteld overeenkomstig art. 27 WIPR waartoe verweerder gehouden is.

Een buitenlandse akte kan in België worden erkend indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21 (artikel 27, § 1, eerste lid WIPR).

Er moet dus worden nagegaan of :

a) het recht dat het WIPR aanwijst, gerespecteerd is

b) er geen strijdigheid is met de openbare orde (artikel 21 WIPR);

c) er geen sprake is van wetsontduiking (artikel 18 WIPR).

Verweerder dient dus de rechtsgeldigheid van de door verzoekster neergelegde geboorteakte na te gaan overeenkomstig het recht van de plaats waar de geboorteakte werd opgesteld, dus m.a.w. overeenkomstig het Ghanese recht.

Verweerder diende dus voorafgaandelijk na te gaan of overeenkomstig het Ghanese recht de door verzoeker neergelegde geboorteakte een rechtsgeldige geboorteakte is.

Dit is in casu niet gebeurd.

Door verweerder werd evenmin nagegaan of de geboorteakte gelegaliseerd werd door de bevoegde autoriteiten of voorzien is van een apostille.

Dat de door verzoekster neergelegde geboorteakte werd gelegaliseerd werd door de Ghanese autoriteiten ("Judicial Service of Ghana") en door de Belgische consul te Abidjan (cf. stuk 2).

Dat geenszins door verweerder werd gemotiveerd waarom met deze legalisaties geen rekening kan worden gehouden bij de beoordeling van verzoeksters aanvraag.

Uit de bestreden beslissing blijkt evenmin dat verweerder aangaande de neergelegde geboorteakte de exceptie van de openbare orde heeft ingeroepen evenmin gesteld dat er sprake is van wetsontduiking.

3.

Dat er derhalve sprake is van een manifeste beoordelingsfout en van schending van het art. 27 WIPR, van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de motiverings- en de zorgvuldigheidsverplichting en verzoeksters rechten van verdediging."

In het eerste onderdeel van het eerste middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een 'afdoende' wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628, RvS 30 mei 2006, nr. 159.298, RvS 12 januari 2007, nr. 166.608, RvS 15 februari 2007, nr. 167.848, RvS 26 juni 2007, nr. 172.777).

De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerende motief aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel en het feit dat verweerder de authenticiteit en de inhoud van de geboorteakte niet erkent omwille van de laattijdige registratie en het feit dat het document werd opgesteld op basis van loutere verklaringen. Verweerder besluit daaruit dat de bloedverwantschap in neergaande lijn ten opzichte van de referentiepersoon onvoldoende is aangetoond.

Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de voormalige wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

Waar verzoekster de inhoud van de bestreden beslissing betwist, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht moet beoordeeld worden in het licht van het toepasselijke wetsartikel, onder meer artikel 27 van het WIPR dat luidt als volgt:

Artikel 27 van het WIPR luidt als volgt:

“§ 1. Een buitenlandse authentieke akte wordt in België door alle overheden erkend zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21.

De akte moet voldoen aan de voorwaarden die volgens het recht van de Staat waar zij is opgesteld, nodig zijn voor haar echtheid.

Artikel 24 is, voorzover nodig, van toepassing.

Ingeval de overheid weigert de geldigheid van de akte te erkennen, kan beroep worden ingesteld bij de rechtbank van eerste aanleg, onverminderd artikel 121, overeenkomstig de procedure bedoeld in artikel 23.

§ 2. Een buitenlandse authentieke akte die uitvoerbaar is in de Staat waarin zij is opgesteld, wordt in België uitvoerbaar verklaard door de rechtbank van eerste aanleg, onverminderd artikel 121, overeenkomstig de procedure bedoeld in artikel 23 en na onderzoek van de voorwaarden bedoeld in § 1.

§ 3. Een gerechtelijke schikking aangegaan voor een buitenlandse rechter, die uitvoerbaar is in de Staat waar zij tot stand is gekomen, kan in België onder dezelfde voorwaarden als een authentieke akte uitvoerbaar verklaard worden.”

Waar het eerste middel ertoe strekt de Raad te verzoeken uitspraak te doen over het al dan niet ten onrechte niet erkennen van de buitenlandse geboorteakte omwille van de laattijdige opstelling en het feit dat het werd opgesteld op basis van verklaringen, moet de Raad erop wijzen dat hij geen rechtsmacht heeft. In de mate dat het middel de Raad noopt om te oordelen over het al dan niet geschonden zijn van burgerlijke rechten, is dit, gezien de bevoegdheidsverdeling tussen de gewone hoven en rechtbanken en de administratieve rechtscolleges voorzien in de artikelen 144 en 145 van de Grondwet, dan ook onontvankelijk (RvS 8 maart 2002, nr. 104.512; RvS 7 oktober 2008, nr. 186.878). Er dient daarenboven op gewezen te worden dat de wetgever, in artikel 27, § 1, vierde lid van het WIPR, ook uitdrukkelijk heeft gesteld dat de rechtbank van eerste aanleg bevoegd is om te oordelen aangaande betwistingen inzake de geldigheid van een buitenlandse authentieke akte. Het komt de Raad derhalve geenszins toe om zich uit te spreken over de wettigheid van het materieel motief van de overweging van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en voor Maatschappelijke Integratie dat de geboorteakte van verzoekster in België niet erkend wordt (RvS 25 februari 2009, nr. 190.806; RvS 28 mei 2009, nr. 193.626).

Uit artikel 27 van het WIPR volgt dat elke administratieve overheid, bij de uitoefening van haar bevoegdheden, ingevolge artikel 27 van het WIPR – en in het bijzonder gezien de artikelen 18 en 21 waar op grond van artikel 27 moet worden gelet – de erkenning van een vreemde akte kan weigeren (RvS 1 april 2009, nr. 192.125; cf. M. TRAEST, commentaar bij artikel 27 in J. ERAUW e.a. (eds.), Het wetboek Internationaal Privaatrecht becommentarieerd, Antwerpen, Intersentia, 2004, (152) 153-154).

Te dezen is verweerder gerechtigd om een verblijf van meer dan drie maanden aan verzoekster als familielid van een Unieburger al dan niet toe te kennen. Hij is derhalve gerechtigd om bij de uitoefening van deze bevoegdheid de doorwerking van de vreemde akte te onderzoeken en desgevallend deze met toepassing van artikel 27, § 1, eerste lid van het WIPR te weigeren wanneer hij meent dat de rechtsgeldigheid van deze buitenlandse akte niet kan worden vastgesteld overeenkomstig het krachtens het WIPR toepasselijke recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21 van het WIPR. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en voor Maatschappelijke Integratie kan derhalve, alvorens een beslissing te nemen inzake de machtiging tot verblijf voor meer dan drie maanden verifiëren of de geboorteakte waarop verzoekster zich beroept in België rechtsgeldig is.

Het feit dat verzoekster meent dat verweerder een manifeste beoordelingsfout begaat door te stellen dat de akte niet kan erkend worden omdat ze laattijdig geregistreerd zou zijn en enkel gebaseerd is op verklaringen, veronderstelt opnieuw dat de Raad zich over de wettigheid van het materieel motief van de overweging van de gemachtigde zou uitspreken, waarvoor hij geen rechtsmacht bezit.

Gelezen in deze zin is dit onderdeel van het eerste middel niet ontvankelijk (RvV (AV) 2 maart 2010, nr. 39.684 - naar analogie i.v.m. buitenlandse huwelijksakten).

Waar verzoekster in haar tweede onderdeel van haar eerste middel aanvoert dat het aan verweerder toekomt de rechtsgeldigheid van de buitenlandse geboorteakte te toetsen op grond van artikel 27 van het WIPR, in samenhang met de artikelen 21 en 28 van datzelfde wetboek, heeft zij een punt, maar waar zij stelt dat dat onderzoek niet gebeurd is, kan de Raad niet volgen daar uit de bestreden beslissing blijkt dat een onderzoek is gebeurd. Indien verzoekster meent dat het onderzoek op grond van artikel 27 van het WIPR niet goed is gebeurd, kan zij dit aanvechten maar valt dit onder de bevoegdheid van de rechtbank van eerste aanleg.

Waar zij er bovendien op wijst dat niet werd nagegaan of de geboorteakte gelegaliseerd werd of voorzien is van een apostille, blijkt toch duidelijk uit de aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie (bijlage 19ter) dat werd genoteerd dat de geboorteakte van Ghana werd voorzien van apostille en legalisatie. In deze kan verweerder wel gevolgd worden waar hij opmerkt in de nota dat in het document aangaande de legalisatie duidelijk wordt vermeld dat de legalisering geen betrekking heeft op de inhoud van het aangehechte document, zijnde de geboorteakte van verzoekster. Dit blijkt inderdaad uit het desbetreffende stuk.

Verzoekster meent eveneens dat de zorgvuldigheidsplicht, de motiveringsplicht en de rechten van verdediging zijn geschonden omdat ze in de onmogelijkheid verkeerde haar verweer te formuleren.

De Raad merkt op dat de procedure voor de Dienst Vreemdelingenzaken geen jurisdictionele procedure is, maar een administratieve. De rechten van verdediging zijn niet onverkort van toepassing op beslissingen die worden genomen in het kader van de vreemdelingenwet (zie RvS 14 maart 2005, nr. 141.946; RvS 2 februari 2007, nr. 167.415; RvS 12 september 2001, nr. 98.827). Er bestaat geen verplichting tot het houden van een tegensprekelijk debat zodat verzoekster niet aantoonde hoe zij een recht van verdediging kan genieten met betrekking tot de bestreden beslissing die een bestuurlijk karakter heeft. Zoals eerder gesteld heeft verzoekster de mogelijkheid om het feit dat verweerder de authenticiteit van de geboorteakte niet aanvaardt, aan te vechten voor de rechtbank van eerste aanleg.

Een schending van de rechten van de verdediging wordt niet aangenomen.

Aangaande de vermeende schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, wijst de Raad erop dat voornoemd beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Verzoekster voert niet aan met welke stukken of gegevens van het dossier door verweerder ten onrechte geen rekening zou gehouden zijn, behoudens het reeds *supra* ontwikkelde argument aangaande de apostille en legalisering. Het feit dat verzoekster meent dat zij op onafdoende wijze haar verweer kon formuleren, kan niet worden beschouwd als een onzorgvuldige voorbereiding van de beslissing of een incorrecte feitenvaststelling daar verweerder er volgens de zorgvuldigheidsplicht niet toe gehouden is op voorhand voor de bestreden beslissing, aan verzoekster zijn weigeringsmotieven kenbaar te maken.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangenomen.

Waar verzoekster ook een schending ziet van de motiveringsplicht in het feit dat zij zich niet op een afdoende wijze heeft kunnen verdedigen, laat zij na dit verder te ontwikkelen. Minstens valt de uiteenzetting samen met het pleidooi aangaande de aangevoerde schending van de rechten van de verdediging, zodat dit onderdeel zo niet onontvankelijk, dan toch ongegrond is.

Het eerste middel is ongegrond.

In haar tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging, van de motiverings- en de zorgvuldigheidsverplichting, van de hoorplicht, van het redelijkheidsbeginsel, van het evenredigheidsprincipe en van de rechten van verdediging.

Zij licht haar tweede middel toe als volgt:

“Tenslotte wil verzoekster verwijzen naar het art. 17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging, waarin uitdrukkelijk gesteld wordt dat bij de afwijzing van een verzoek tot gezinshereniging alsnog rekening dient te worden gehouden met de aard en de hechtheid van de gezinsband, met de duur van zijn verblijf alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.

Dat verzoekster, overeenkomstig het art.17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging, diende te worden gehoord omtrent haar gezins- en economische situatie. Dat dit in casu niet is gebeurd !!!! Dat verweerder gehouden was, alvorens een beslissing te nemen, minstens verzoekster uit te nodigen voor een verhoor.

Dat de motiverings- en de zorgvuldigheidsverplichting, het redelijkheidsbeginsel, het evenredigheidsprincipe en verzoeksters rechten van verdediging door verweerder ernstig werd geschonden. Dat in elk geval sprake is van een manifeste beoordelingsfout door verweerder.

Dat verweerder geenszins in de bestreden beslissing motiveerde waarom hij in casu, overeenkomstig het art.17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging geen rekening hield met verzoeksters familiale, culturele of sociale bindingen.

Dat er door verweerder, in strijd met de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003, geen enkele afweging is gebeurd.”

Verzoekster voert in haar tweede middel de schending aan van artikel 17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging. Uit artikel 3, 3° van de door verzoekster aangevoerde gezinsherenigingsrichtlijn blijkt echter dat deze niet van toepassing is op gezinsleden van een burger van de Unie. Daar verzoekster een aanvraag heeft ingediend als familielid van een burger van de Unie, kan zij zich niet op ontvankelijke wijze beroepen op artikel 17 van de desbetreffende richtlijn.

Waar verzoekster uit dit artikel 17 van de gezinsherenigingsrichtlijn *in casu* een hoorplicht afleidt omtrent de gezinssituatie, de duur van het verblijf alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst, kan de Raad omwille van het *supra* gestelde niet volgen.

Waar verzoekster ook nog een schending aanvoert van de motiverings- en de zorgvuldigheidsverplichting, van het redelijkheidsbeginsel, van het evenredigheidsprincipe en eveneens meent dat haar rechten van verdediging door verweerder ernstig werden geschonden en verweerder eveneens een manifeste beoordelingsfout zou gemaakt hebben, laat zij na enigszins toe te lichten op welke wijze de bestreden beslissing elk van deze aangevoerde beginselen van behoorlijk bestuur schendt. Evenmin wordt concreet toegelicht hoe de rechten van verdediging werden geschonden of waarin de manifeste beoordelingsfout bestaat. Minstens worden al deze aangevoerde schendingen of manifeste beoordelingsfout in verband gebracht met de aangevoerde schending van artikel 17 van de

gezinsherenigingsrichtlijn. Daar de schending van deze laatste bepaling van de richtlijn niet op ontvankelijke wijze kan aangevoerd worden, kunnen evenmin alle andere daarop gebaseerde schendingen op ontvankelijke wijze worden aangevoerd.

Het tweede middel is onontvankelijk.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van verzoekster.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht augustus tweeduizend veertien door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU